

hjælper, men ikke dikterer, idet der nemlig ved et Lovbud paa dette Omraade vilde være den Fare, at det kunde gøre Skade i Stedet for Gavn og modvirke en Udvikling, som vi er inde i. Gennemførte man nemlig i Forligsmandsloven, at Parterne skulde møde absolut forpligtede under alle Omstændigheder, uanset de øjeblikkeligt tilstede værende Forhold *skulde* møde med Mandat til at slutte, saa vilde Følgen let i visse Tilfælde kunne blive, at de menige Medlemmer i Organisationen, Fagets Arbejdere, kun vilde vælge Forhandlere med begrænset, maaske med et meget stærkt bundet Mandat, hvad der i saa Fald i høj Grad kunde vanskeliggøre Forhandlingerne for Forligsinstitutionen. Naar man har ment, at de saakaldte Urafstemninger i Regelen er til Skade for en Overenskomst, er det vist, som ogsaa Arbejderrepræsentanterne fremhæver i Kommissionsbetænkningen, meget tvivlsomt, om dette Synspunkt er rigtig. Jeg husker fra min ikke saa ganske kortvarige Erfaring med Hensyn til Arbejdsstridigheder og Overenskomstforhandlinger adskillige Tilfælde, hvor Stemningen i de store, brede Lag blandt de tusinde eller ti Tusinde Medlemmer af Fagorganisationerne har været mere forhandlingsvenlig, mere imødekommende end blandt en snæver Kreds af Repræsentanter, af Tillidsmænd. Jeg har altsaa ikke kunnet følge Kommissionens Mindretal paa dette Punkt, men følger det store Flertal og foreslaar, hvad der altsaa kun er en Lovfæstelse af Praksis, at Forligsmanden efter Samraad med Parterne kan bestemme Fristen, inden hvilken Svaret, Forkastelse eller Vedtagelse af Forligsinstitutionens Forslag, skal afgives.

I § 6 foreslaar jeg indført et stort nyt Stykke om Oplysningspligt, dels for Organisationerne, dels for Virksomheder, der berøres af en faglig Konflikt. Arbejderrepræsentanterne har formet denne Oplysningspligt paa een Maade, et lige saa stort Antal af Kommissionens Medlemmer, deriblandt Embedsmændene, Repræsentanter for det radikale Venstre og andre, har formet det paa en noget anden Maade. Forskellen i Affattelsen er ikke saa stor, saa vidt jeg kan se, i hvert Fald ikke afgørende, og Arbejderrepræsentanterne slutter sig subsidiært til de 12 andre Medlemmers Indstilling, saaledes at der ogsaa her faktisk foreligger en Indstilling fra 24 Medlemmer, fra et meget stort Flertal i Kommissionen, gaaende ud paa, at der under visse Forhold af Forligsinstitutionen kan begæres Oplysninger fremsat om de sagligt foreliggende, særlig ogsaa de økonomiske Forhold i vedkommende Fag eller

Branche eller Virksomhed. Man har ofte hævdet og ikke uden Ret, at Forligsinstitutionen let kommer ind paa en Slags Prutten eller Prangen mellem Parterne, væsentlig under Afvejelse af Kampstyrken paa de respektive Sider, og det kan selvfølgelig ikke undgaas. Ved en stor faglig Konflikt, hvor det er Forligsinstitutionens lovlige Opgave at søge udvirket en Overenskomst, maa den naturligvis ogsaa afveje Styrkeforholdet mellem de to Parter, hvem der kan holde længst ud, hvem der er den økonomisk stærkeste, hvem der har Udsigt til at gaa af med Sejren, eller om der er mest Udsigt til et Kompromis. Jeg for mit Vedkommende har altid ment, og det samme mener altsaa det store Flertal i Arbejdskommissionen, at det dog ikke bør være det væsentlige. Under de nuværende Samfundsforhold, hvor vi har en Interessekonflikt mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, som er uundgaelig, selv om ogsaa Arbejdere og Arbejdsgivere har mange fælles Interesser til Fremme af deres fælles Virksomhed, i et Samfund, hvor Kapital og Arbejde er adskilt, hvor Arbejdsmidler og Arbejde ikke er samlet paa samme Haand, vil der nødvendigvis opstaa Interesse modsætninger, Interessekonflikter. Men udelukkende at tage Hensyn til Styrkeforholdet og saa søge at prutte og prange sig igennem for at faa et endeligt Forlig sluttet er ikke altid det heldigste. Der er en anden Side, som ikke er mindre betydningsfuld, og det er den, hvem der har Ret, hvad Erhvervet kan bære, om Arbejderne lønnes saaledes, som hele Samfundets økonomiske Udviklingsstade og den særlige Virksomheds hele Stilling tillader, altsaa selve Retsspørgsmaalet: hvem har Ret i den Sag, de kæmper om. Men til at bedømme det har Forligsinstitutionen jo i meget høj Grad manglet Materiale, og her er der opstaaet og findes der en Ulighed for Arbejdsgivernes og for Arbejdernes Vedkommende. Mens Arbejderforholdene ligger klart for alle, mens vi har en hyppig gentagen Statistik for Lønforhold, Arbejdstidsforhold o. s. v. — det er noget, der spiller en Rolle i den offentlige Kamp, Pressedebatten o. s. v. —, mens alle kender Arbejdernes Forhold, saa kender Offentligheden ikke Arbejdsgivernes Forhold. Det, som det store Flertal dels principalt, dels subsidiært foreslaar, og det, jeg følger dem i, er altsaa at foreslaa en saadan Oplysningspligt for Parterne om de virkelig saglige, foreliggende Forhold i Industrien, i Brancherne, i Virksomhederne, naar Forligsinstitutionen anser det for nødvendigt for at naa frem til et Overenskomstresultat. Det var min Indledning til § 6.